

O Belén perenne do Sagrario

Publicamos un texto sobre o Nadal. Nel recórdase que os Magos levaron ouro, incenso e mirra. ¿Que levamos nós ao Neno Jesús?: O traballo de todas as actividades humanas.

29-12-2007

"Días de Nadal, principios de 1939. Renacer e continuar, comezar e seguir. No material, inercia é non cambiar: non se mover o quieto, non se deter o que se move. Pero no espiritual, seguir e continuar non é

nunca inercia. Volvamos ao mesmo, sempre ao mesmo: Deus connosco, Xesús neno; e nós, guiados polos Anxos, indo adorar ao Neno Deus, que nos mostran a Virxe e S. Xosé. Por todos os séculos, de todos os confíns do orbe, cargados e animados polo traballo de todas as actividades humanas, irán chegando magos ao Belén perenne do Sagrario. Coida e traballa, preparando a túa ofrenda -o teu labor, o teu deber-para esta Epifanía de todos os días"[1].

A adoración dos Magos, o Bautismo do Señor, as vodas de Caná: tres manifestacións da divindade do Verbo encarnado, tres epifanías que están colocadas no tempo pero teñen sabor de eternidade, porque Xesucristo é o mesmo onte e hoxe e sempre[2].

Na fermosa carta que encabeza a cuartilla de *Noticias* do mes de decembro de 1938, pouco máis de

dez anos despois da fundación do Opus Dei, o noso Fundador contempla o Neno Deus en Belén. Despois de reafirmar a definición da vida interior que tantas veces actualizamos no noso itinerario de achegamento ao Señor: comezar e recomenzar, San Xosemaría une o misterio da adoración dos Magos co noso traballo profesional. Relaciona o alcance eterno daquela ofrenda coa dimensión divina que poden cobrar as nosas ocupacións ordinarias.

Nós somos tamén, dalgún modo, aqueles magos que, guiados pola estrela da vocación, achegámonos a Belén no tempo presente, dende *todos os confíns do orbe*. Os Magos, que non son membros do pobo hebreo, senón xentís, anuncian esa grande convocación que será a Igrexa, Pobo de Deus. Viñan de Oriente, de máis alá do Jordán. Preguntaba Herodes onde estaba o Rei dos xudeus. Os príncipes dos

sacerdotes e os escribas sabían que o Mesías tiña que nacer en Belén[3], pero non se molestaron en ir saudalo. Herodes inquiétase e toda Xerusalén con el[4]; non obstante, só eses estranxeiros fan a viaxe. Amar é máis que coñecer, saber non abonda para chegar a Xesús.

Corenta días despois do nacemento, cando o divino Neno fora presentado no Templo, o vello Simeón proclamaba a Salvación dos pobos e profetizaba quen ía ser **luz para iluminar aos xentís e gloria de Israel**[5]. Luz divina para todas as nacións e, por iso mesmo, gloria de Israel.

Os pastores -hebreos- e os Magos -pagáns- son os primeiros dunha multitude onde xa non haberá diferenza entre xudeu e grego, entre escravo e libre, entre varón e muller[6]. Cos Magos, comeza a cumprirse a profecía de Simeón para

os xentís. Nós, séculos despois, formamos tamén parte dese Pobo convocado na Nova Alianza. «Un pobo de entre os xudeus e os xentís que se condensase en unidade non segundo a carne, senón no Espírito, e constituíse un novo Pobo de Deus»[7]. O pan das ovellas perdidas da casa de Israel faise pan para todos[8].

Os Magos levan ouro, incenso e mirra. ¿Que levamos nós ao Neno Xesús? Achegámonos a Belén *cargados e animados polo traballo de todas as actividades humanas.*

Cargados

Cargados, porque o traballo duro, continuo, esixente, é para nós peso. O traballo, sempre vocación do home, co pecado volveuse esforzo, loita e dor. Coa desobediencia, entrou a morte; morte que Cristo quixo tamén padecer. Nós, como os Magos, traemos mirra. Como Nicodemo,

levaremos unha mestura de mirra e áloe aos pés da Cruz, tomaremos o seu Corpo e envolverémolo en lenzos, cos mellores aromas que poidamos atopar[9]: mirra de abnegación por amor a Cristo e ás almas, de amor á Cruz no traballo de cada día, aínda que custe e porque custa. O traballo noso, participación nos sufrimentos de Cristo, é tamén bálsamo para curar, para limpar e aliviar as tremendas feridas que abrimos cos nosos pecados na súa Santísima Humanidade. Nada faltou á Paixón de Xesús para salvarnos, pero, para que os seus méritos se nos apliquen, debemos completar na nosa carne o que falta aos sufrimentos de Cristo para o seu corpo que é a Igrexa[10]. Alegría de participar nos sufrimentos da Cruz para que Cristo se forme en cada membro do seu corpo místico: afán de almas, amor redentor do cristián. As nosas fatigas serven para a salvación de moitas almas.

¿Onde está o Rei dos xudeus?, preguntaba Herodes. ¿A onde iremos, cargados co noso traballo? Iremos ao Belén perenne do Sagrario. Alí, como froito da Misa - traballo de Deus-, como froito da Cruz, está substancialmente presente.

O pan de vida, pan baixado do ceo, pan para a vida do mundo[11]., estanos a esperar agora no Belén do Sagrario, onde hai máis humildade, máis anonadamiento que no berce e que no Calvario. Os Reis Magos atoparon a Xesús en *Bêt-lehem*, que significa *casa do pan*. O gran de trigo que morrendo dará moito froito xace sobre un pouco de palla[12]. Imos a Belén co ouro do desprendemento dos éxitos e dos fracasos, co incenso das ganas de servir e de comprender -caridade, pureza: *bo olor de Cristo*- e a mirra do sacrificio de cada día[13].

Animados

Imos *animados polo traballo*, porque o traballo é para nós camiño para chegar a Xesús; é, dalgún modo, o camiño cara a Belén: alí onde nace o Verbo encarnado, onde Ceos e terra se unen, no seo de María e, despois, naquel humilde berce de Belén. Alí imos nós, que tratamos de unir traballo e oración, oración e traballo: o mundo con Deus.

Imos con bo ánimo, con paso alegre. O traballo é, en efecto, e a pesar das dificultades que sempre leva consigo -e que algunhas veces tanto nos fai sufrir-, vida, tarefa, don, crecemento, servizo a Deus e aos demais. Por iso tratamos de quere-lo, facelo con alegría, con entusiasmo: con paixón profesional. O traballo é, neste sentido, motor que impulsa. É bo saír de casa con desexos de cumprir aquela tarefa humana que constitúe a nosa vocación profesional e, á vez, sitúanos na sociedade.

El é o artesán, o fillo do artesán[14], o que traballou trinta anos en Nazaret. É o Fillo de Deus que transformou o pan no seu Corpo. ¡ Canto lle custou o traballo da cruz! *Abbá*, non se faga a miña vontade senón a túa[15]; e ese sometemento da vontade actualizámolo cada día cando o sacerdote, prestando a súa voz e toda a súa persoa ao Señor, actuando *in Persoa Christi Capitis*, repite as palabras da Institución da Eucaristía: **Isto é o meu corpo entregado por vós**. Así imos, cargados e animados, tras as pegadas de quen subiu a Xerusalén co peso dos nosos pecados, animado por desexos de salvación, por desexos de entrega.

Quam dilecta tabernacula tua,
Domine virtutum![16]. Imos,
animados polo traballo, ao Sagrario,
ao Tabernáculo, á casa do Señor dos
Exércitos, forza das nosas loitas de
paz por alcanzar as virtudes.
Ofrecémoslle esa loita a Él, porque

non hai nada bo que fixemos que non veña de Él. ¿Que tes que non recibiras?, dicía San Pablo[17]. Esas virtudes que tratamos de exercer no traballo son de Deus: a laboriosidade **-o meu Padre non deixa de traballar, e eu tamén traballo[18] -**, a paciencia, a responsabilidade, o coidado das cousas pequenas, o esforzo por rematar, o afán por facer crecer aos demais e a humildade para valorar o seu traballo, a alegría, o servizo. En comezar e recomezar está a loita para adquirir esas virtudes, hábitos operativos que forxan a nosa personalidade e, pouco a pouco, nos identifican con Cristo.

Para amar

Ao traballar nós é Él quen traballa, quen sofre e se entrega, quen ama. Imos cara á casa do Pan, eterno Belén del Sagrario onde está o Fillo único do Padre, o Verbo eterno de Deus. Na patena, unindo a nosa

tarefa ao pan -froito da terra e do noso traballo-; e no cáliz, unindo ao viño -froito da vide e do noso traballo[19] - a gota de auga da nosa vida.

Coida e traballa, di san Xosemaría. Un traballo ben feito, coidado, esmerado. O traballo que corresponde ao pequeno deber de cada momento: *Fai o que debes e está no que fas*[20]. Coidado, esmero, preparación da túa ofrenda. Imos ao Sagrario que se atopa na parroquia, nunha igrexa próxima ao lugar de traballo, ou de camiño; ao Sagrario dalgún oratorio. Imos alí para acurtar o tempo ata a próxima Misa, preparando a ofrenda da xornada co coidado e a impaciencia dos namorados, coa ilusión de facer de cada día unha Misa, para encomendar os nosos familiares e amigos, para sentirnos amado..., ¡ e para amar![21]. De modo moi especial, á hora das probas ou cando

hai que dar un novo paso, quizais máis custoso, cara a un maior abandono interior, chegou o *momento de ir ao Sagrario a falar co Señor, que nos mostra as súas chagas como credenciais do seu amor; e, con fe nesas chagas que fisicamente non contemplamos, descubriremos cos Apóstolos a necesidade de que Cristo padecese e así entrase na súa gloria; acolleremos máis claramente a Cruz como un don divino, entendendo así aquela exhortación do noso Padre: empeñémonos en ver a gloria e a dita ocultas na dor*[22].

O Sagrario é Belén, casa do pan, sempre demasiado pobre para o Señor. É Belén porque alí está coa súa alma, co seu corpo, co seu sangue e a súa divindade[23], porque se ofrece, como en Belén, á nosa contemplación e á nosa adoración. Non imos a Él coas mans baleiras, senón co traballo xa feito e o que queda por facer. A Visita ao

Santísimo Sacramento é unha pausa de adoración: *Xesús, aquí está Xoán o leiteiro*; ou tamén: *Señor, aquí está este desgraciado, que non che sabe amar como Xoán o leiteiro*[24]. Co noso nome, falámoslle da ofrenda que lle estamos a preparar: son o médico, o obreiro, o xuíz, o mestre de escola, ..., que veño a darte o que son e o que fago; e a pedirche perdón polo que deixei de facer. Imos a Él cos anxos e, como en Belén, está Santa María e está San Xosé. O pai e a nai de familia levan os seus fillos a saudar a Xesús no Tabernáculo; o profesional ao colega; o estudante ao seu amigo, ensinando co exemplo cómo a fe move a ir ao encontro do Señor que nos espera.

Fe, pureza, vocación

Nosopai, Avemaría, Gloria. *Eu quixese, Señor, recibirvos con aquela pureza, humildade e devoción con que vos recibiu a vosa Santísima Madre,*

co espírito e fervor dos Santos[25].

Despois de adorar ao Padre noso do Ceo, invocamos a Nai de Deus e Nai nosa, para que nos ensine a dar gloria coa nosa vida á Trindad. Ela deunos o Corpo de Xesús; Ela dános a Cristo na Eucaristía. As súas mans recibiron o ouro, o incenso e a mirra que os Magos ofreceron a Xesús. Nas súas mans purifícanse as nosas ofrendas e tamén as nosas miserias. Dá brillo ao ouro da nosa fe, acende co seu amor materno o incenso da nosa pureza e enche de aroma a mirra da nosa entrega. Santa María mantén vivo o lume da nosa fidelidade e do noso apostolado. Con ela daremos luz e calor. Seremos lámpadas de fe, de caridade ardente, luz divina que ilumina o camiño cara a Belén.

Imos cara a esa última e eterna epifanía divina, a última revelación que describe o último libro do Novo Testamento, escrito cando, por unha

parte, parecían crecer as confusións doutrinais, ameazando a verdade dos cristiáns, e, por outra, desencadeábase a primeira persecución universal e sistemática contra a Igrexa. O emperador, unha criatura de barro ebria de gloria humana, pretendía ser adorado como Señor e Deus. Pero as sombras de gloria va desaparecerán co río de auga da vida, claro como un cristal, procedente do trono de Deus e do Añó. Os que verán o seu rostro non necesitarán lámpadas porque o Señor Deus iluminará sobre eles e reinarán polos séculos dos séculos[26].

Mentres tanto, o fulgor divino propágase como un incendio, de corazón a corazón: lume apostólico que se alimenta da fidelidade diaria, coa humildade que persevera na fe, co Pan que fai máis firme a pureza, coa vocación fortalecida na Palabra, na oración. Ouro, incenso e mirra.

Fe, pureza e camiño: tres puntos intanxibles que cada semana consideramos co Señor e que nos gusta comentar cando queremos acudir á axuda da dirección espiritual. Así recomenzamos, cada día, cada semana, preparando a nosa ofrenda para a *Epifanía de todos os días*.

Guillaume [1] Cfr. San Josemaría Escrivá de Balaguer, Camiño, edición crítico-histórica, preparada por Pedro Rodríguez, 3ª ed. Rialp, Madrid 2004, pág. 1051 (comentario ao punto 998).

[2] Cfr. *Hb* 13, 8.

[3] Cfr. *Mi* 5, 1-3.

[4] Cfr. *Mt* 2, 4-6.

[5] *Lc* 2, 34.

[6] Cfr. *Gal* 3, 28.

[7] Concilio Vaticano II, Const. dogm. *Lumen Gentium*, n. 9.

[8] Cfr. *Mt* 15, 24-28.

[9] Cfr. *Jn* 19, 39.

[10] Cfr. *Col* 1, 24.

[11] Cfr. *Jn* 6, 35, 41, 51

[12] Cfr. Juan Pablo II, *Mensaxe do Santo Padre para a XX Xornada Mundial da Xuventude (Colonia, agosto 2005)*, 26-VIII-2004, n. 3

[13] Cfr. *É Cristo que pasa*, nn. 35-37.

[14] Cfr. *Mt* 13, 55; *Mc* 6,3.

[15] Cfr. *Mc* 14, 36.

[16] *Sal* 84 [83], 2.

[17] Cfr. *1 Co* 4, 7.

[18] *Jn* 5, 17.

[19] Cfr. Misal Romano, Liturxia Eucarística.

[20] *Camiño*, n. 815.

[21] Cfr. *Forxa*, n. 837.

[22] Mons. J. Echevarría, Carta pastoral aos fieis da Prelatura e cooperadores con ocasión do Ano da Eucaristía, 6-X-2004, en "Romana" 2004 (nº 39), p. 221.

[23] Cfr. Concilio de Trento, sesión XIII, Can. 1.

[24] Cfr. Guillaume Derville, *Rezar 15 días con San Josemaría Escrivá*, Cidade Nova, Madrid 2002, págs. 71-72.

[25] Cfr. San Josemaría Escrivá de Balaguer, *Camiño*, edición crítico-histórica, preparada por Pedro Rodríguez, 3ª ed. Rialp, Madrid 2004, pág. 689 (comentario ao punto 540).

[26] Cfr. *Ap* 22, 1-5.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/o-belen-perenne-do-
sagrario/](https://opusdei.org/gl-es/article/o-belen-perenne-do-sagrario/) (01-03-2026)